

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **JUDr. L. K.**, narozeného dne X,
bytem X,
adresa pro doručování: X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2025, č. j. OSZ-S49366-16/MV-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra ČR, orgán sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaný“ a v kontextu s rozhodnutím ze dne 5. 6. 2025 – viz dále – „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 11. 8. 2025, čj. OSZ-S49366-16/MV-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítlo námitky žalobce a potvrdilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 6. 2025, čj. OSZ-S49366-13/MV-2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) podle § 90 odst. 5 správního řádu, a § 88

odst. 8 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, za použití § 86 odst. 1 a 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 86 odst. 1, 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení za použití § 5 nařízení vlády č. 282/2024 Sb., žalobci od 1. 1. 2025 zvýšil (valorizoval) starobní důchod v procentní výměře o 0,60 %, tj. o 85 Kč, a v základní výměře o 260 Kč na celkovou částku 18.881 Kč měsíčně, a vdovecký důchod v procentní výměře o 0,60 %, tj. o 17 Kč, na celkovou částku 2.849 Kč. Celkem žalobci od 1. 1. 2025 náleží částka 21.730 Kč měsíčně.
3. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze a domáhal se jeho zrušení.

II. Obsah žaloby

4. V žalobě žalobce namítal nepřezkoumatelnost, zmatečnost a nicotnost napadeného rozhodnutí. Hlavní argumentace spočívala v tvrzení žalobce, že k vydání rozhodnutí je příslušný *odbor* sociálního zabezpečení žalovaného, nikoliv *orgán* sociálního zabezpečení, jak je uvedeno v záhlaví napadeného rozhodnutí. Samotné vyměřené částky důchodů, jejich splatnost, či další skutečnosti žalobce nijak nezpochybňoval. Pro obtížnou srozumitelnost dalších částí žaloby soud níže uvádí všechny žalobní body tak, jak je formulovat žalobce.
5. Žalobce, v souladu s § 86 odst. 2, zákona č. 582/1991 Sb., podal žádost k odboru sociálního zabezpečení MV, o vydání rozhodnutí o zvýšení dávek důchodového pojištění od 1. 1. 2025, z důvodu, že podle „Organizačního řádu MV“ - čl. 33 odst. 1 písm. a) a písm. d) nařízení MV a společného služebního předpisu nejvyššího státního tajemníka a státního tajemníka v MV č. 8/2025, je předmětem činnosti odboru sociálního zabezpečení MV - plní funkcí orgánu sociálního zabezpečení pro policisty podle § 9 odst. 1 a 2 zákona č. 582/1991 Sb., a rozhodování o dávkách důchodového pojištění žalobce a zajištění výplaty těchto dávek, tj. v souladu s § 86 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Odbor sociálního zabezpečení je správním úřadem zřízeným podle zákona o státní službě (obdobně jako odbor sociálního zabezpečení ministerstva obrany a spravedlnosti, ale i ČSSZ). Žalobce dodal, že uvedené právní skutečnosti nemusí dokazovat.
6. Podle § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004, správní řád, *Správní orgán uplatňuje svou pravomoc k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.* Orgán sociálního zabezpečení nedoložil, podle kterého ustanovení zákona má pravomoc rozhodovat o dávkách důchodového pojištění a tyto dávky vyplácet, když tuto pravomoc má odbor sociálního zabezpečení.
7. Podle § 3 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., orgány sociálního zabezpečení jsou mj. Ministerstvo vnitra. Ministerstvo spravedlnosti. Ministerstvo obrany. V § 9 odst. (1) zákon přiznává uvedeným ministerstvům pravomoc důchodové pojištění provádět, řídit a kontrolovat u příslušníků ozbrojených sil těchto ministerstev. Zákon uvedeným ministerstvům nepřiznává pravomoc v oboru své působnosti rozhodovat o dávkách důchodového pojištění a tyto dávky těmto příslušníkům vyplácet. Zákon tak rozlišuje Ministerstva a orgány ministerstva – odbory sociálního zabezpečení těchto ministerstev. Vyplývá to i z § 14 odst. 3 písm. h) – „Orgány sociálního zabezpečení (pozn. odbory sociálního zabezpečení ministerstva vnitra, spravedlnosti a obrany) jsou povinny na žádost poskytnout – ministerstvu údaje potřebné k plnění úkolů v jeho působnosti, pokud je v žádosti vymezen rozsah požadovaných informací a účel, pro který je informace požadována. Nelze souhlasit s formulací zdůvodnění v napadeném rozhodnutí: „Označení orgán sociálního zabezpečení je tak přesně v souladu s

ustanovením § 9 odst. 2 zák. 582/1991 Sb. Na tento případ lze aplikovat JUD34823CZ-JUD34823CZ- 6 Ads 36/2003-61: „Ačkoliv § 118a odst. 3 zák. č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, užívá obecný pojem „orgán sociálního zabezpečení“, nelze za něj považovat jakýkoliv orgán sociálního zabezpečení, nýbrž v návaznosti na § 50 odst. 1 téhož zákona pouze orgán, jemuž je příjemce dávky důchodového pojištění povinen písemně ohlásit skutečnosti rozhodné pro trvání nároku včetně svých příjmů“. Obdobně i v této věci v návaznosti na § 86 odst. 2 téhož zákona je žalobce – pojištěnec povinen podat žádost o vydání rozhodnutí k odboru sociálního zabezpečení, který je plátcem dávky. S touto skutečností se orgán sociálního zabezpečení v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

8. Napadené rozhodnutí je zmatečné, není zde jednoznačně patrné, který správní úřad rozhodoval, zda OSZ (asi orgán sociálního zabezpečení), nebo také uváděný odbor sociálního zabezpečení? Rozhodnutí je tak v rozporu s namítanou zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu je v rozporu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. V napadeném rozhodnutí se s touto skutečností orgán sociálního zabezpečení nevypořádal. „Logika uvažování proto musí být v rozhodnutí o námitkách zřetelně vyjádřena, námitky účastníka řízení, které orgán druhého stupně nehodlá uznat za relevantní, musejí být adekvátním způsobem vyvráceny. Rozhodnutí, které by tyto požadavky nesplňovalo, by bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.“ - Praktický komentář – Zákon o provádění sociálního zabezpečení – Vladimír Voříšek, Roman Lang a kolektiv – Wolters Kluwer ČR, a.s. 2018 - str. 312.
9. Podle § 9 odst. 2 „Orgány Ministerstva obrany. Ministerstva vnitra a Ministerstva spravedlnosti rozhodují v oboru své působnosti o dávkách důchodového pojištění u příslušníků ozbrojených sil uvedených ministerstev a tyto dávky vyplácí.“ Uvedenými orgány jsou správní úřady sociálního zabezpečení ministerstva vnitra, spravedlnosti a obrany. To je v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, kde institucí, podle čl. 1 písm. p) rozumí v každém členském státě subjekt nebo orgán příslušný k používání všech právních předpisů nebo jejich části – týkající se odvětví sociálního zabezpečení, na které se vztahuje čl. 3 odst. 1 písm. l). Příslušnou institucí rozumí podle písm. q) instituce, u které je dotyčná osoba pojištěna v době podání žádosti o dávku písm. i). Podle čl. 3 - věcná oblast působnosti - odst. 1., toto nařízení se vztahuje na veškeré právní předpisy týkající se těchto oblastí sociálního zabezpečení písm. d) - dávky ve stáří, písm. e) - pozůstalostní dávky. Čl. 2 Nařízení – Osobní oblast působnosti čl. 1, toto nařízení se vztahuje na státní příslušníky členského státu, kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jednoho nebo více členských států, jakož i na jejich rodinné příslušníky a pozůstalé. Podle bodu (5) preambule Nařízení je rozvíjení zásady rovného zacházení. V čl. 91 - Vstup v platnost – toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.
10. Podle § 69 odst.1 správního řádu „V písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné osoby.....“.
11. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí vydal orgán sociálního zabezpečení MV, tedy neexistující správní úřad, nejedná se o rozhodnutí správního orgánu nebyla zde tudíž ani pravomoc k vydání takového aktu, k vydání tak nebyl ani věcně příslušný, což způsobilo jeho NICOTNOST – rozhodnutí měl vydat zákonem příslušný a určený správní úřad odbor sociálního zabezpečení MV.

12. Navíc, orgán sociálního zabezpečení ČR v rozhodnutí se nevypořádal s námitkou rovného zacházení v řízení ve věcech důchodového pojištění občanů, kteří jsou pojištěni u odboru sociálního zabezpečení MV. I když zná, že v Ministerstvu spravedlnosti i obrany o dávkách důchodového pojištění rozhoduje a tyto dávky vyplácí správní úřad, odbor sociálního zabezpečení v ministerstvu spravedlnosti a obrany, a to pod RČ pojištěnce i pod č. spisu. V napadeném rozhodnutí bylo vydáno rozhodnutí pod čj. stížnosti na průtahy řízení, která nebyla ani posouzení-viz. dávkový spis žalobce.
13. Orgán sociálního zabezpečení se nevypořádal se skutečností, když připouští, resp. umožňuje – příloha č. 4 – aby pojištěnec odboru sociálního zabezpečení žádosti v řízení o dávkách důchodového pojištění podával na centrální podatelně MV, i když zná, že tyto žádosti lze podávat v souladu se zákonem v dané věci, pouze u odboru sociálního zabezpečení MV. Tak je porušován § 14 odst. 1, 2 a odst. 3 písm. h), je tím porušován zákon o ochraně osobních údajů. Žalobce k této námitce doložil kopii fotografie, na které je vyobrazeno oznámení se symbolem OSZ, vylepené na skleněné tabuli (zřejmě dveřích) s textem: „*Mimo návštěvní hodiny odboru sociálního zabezpečení lze předávat dokumenty na podatelně MV.*“
14. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný popřel důvodnost žaloby. Ministerstvo vnitra je podle § 3 odst. 3 písm. e) zákona č. 582/1991 Sb. orgánem sociálního zabezpečení a podle § 9 odst. 2 téhož zákona rozhoduje o dávkách důchodového pojištění mimo jiné i příslušníků Policie ČR. Žalovaný též odkázal na čl. 33 nařízení Ministerstva vnitra a společného a služebního předpisu nejvyššího státního tajemníka a státního tajemníka v Ministerstvu vnitra č. 8/2025, o organizačním řádu Ministerstva vnitra, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „organizační řád MV“) v němž je vymezen předmět činnosti odboru sociálního zabezpečení, jíž je mimo jiné plnění funkce orgánu sociálního zabezpečení, a též působnost jednotlivých oddělení odboru sociálního zabezpečení, včetně oddělení realizace dávek, které napadené rozhodnutí vydalo. Žalovaný k tomu připomněl rozhodnutí soudů vydaná ve věci žalobce v minulosti, které se stejnou otázkou již zabývaly. Žalovaný je tak přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem.
16. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Obsah relevantní části správního spisu

17. Ze správního spisu zjistil soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
18. Žalobce osobně na podatelně odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra podal dne 14. 2. 2025 žádost ze dne 12. 2. 2025 o zvýšení dávek důchodového pojištění od 1. 1. 2025, neboť oznámení o zvýšení těchto dávek mu nebylo doručeno.
19. Následně, dne 29. 5. 2025 podal stížnost ze dne 27. 5. 2025 na průtahy řízení ve věci jeho žádosti o vydání rozhodnutí o zvýšení dávek důchodového pojištění od 1. 1. 2025.
20. Správní orgán I. stupně vydal dne 5. 6. 2025 rozhodnutí čj. OSZ-S49366-13/MV-2025, kterým žádosti žalobce vyhověl. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí námitky ze dne 16. 7. 2025.
21. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 8. 2025, čj. OSZ-S49366-16/MV-2025, námitky žalobce zamítl.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Soud ve věci nařídil jednání na den 16. 2. 2026, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval. Žalovaný se z účasti na jednání řádně a včas omluvil a nepožadoval jeho odročení. Žalobce na jednání setrval na svém dosavadním stanovisku a procesních návrzích. Výslovně před soudem potvrdil, že nenamítá výpočet výše přiznaného důchodu, ani jeho nesprávné vyplácení. Soud žalobce při jednání vyzval, aby specifikoval, jakým konkrétním způsobem tedy byl na svých veřejných subjektivních právech zkrácen napadeným rozhodnutím, na což nebyl schopen jednoznačně odpovědět, pouze uvedl, že byla porušena zásada rovnosti, jeho právo na spravedlivý proces, a došlo k porušení ochrany osobních údajů. Jinými slovy též zopakoval své námitky již uplatněné písemně.
24. Při jednání žalobce doložil další listiny, které soud jako návrhy důkazů provedl při jednání, konkrétně oznámení odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ČR ze dne 2. 12. 2025 a ze dne 5. 12. 2023, rozhodnutí odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ČR o přiznání starobního důchodu ze dne 8. 6. 2019, sp. zn. 076607/SD - 19/13, vytištěné kontakty odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ČR, včetně uvedení úředních hodin reklamační linky, informační linky a kanceláře – nedatováno, a vytištěné kontakty a úřední hodiny odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ČR ze dne 4. 3. 2025. Žalobce též obecně odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ve věci *Černý a ostatní proti ČR*. Z důvodu potřeby podrobného seznámení se s obsahem předložených důkazů (zejména obsahu odkazovaného rozsudku ESLP) soud následně jednání ve věci odročil na den 23. 2. 2026 za účelem vyhlášení rozsudku.
25. Žalobce při jednání soudu též sdělil jinou adresu pro doručování v Plzni, specifikovanou v záhlaví tohoto rozsudku.
26. Žaloba **není důvodná**.
27. Soud předně uvádí, že téměř totožnými námitkami žalobce se opakovaně zabýval ve svých dřívějších rozsudcích, kterými žalobám žalobce nevyhověl. Konkrétně jde o rozsudky ze dne 2. 12. 2021, čj. 19 Ad 1/2020-59, ze dne 31. 3. 2022, čj. 2 Ad 28/2020-92, ze dne 23. 1. 2025, čj. 19 Ad 24/2024-23, a ze dne 19. 3. 2025, čj. 20 Ad 4/2024-38. Uvedené rozsudky následně byly potvrzeny též rozhodnutími NSS (ze dne 11. 5. 2022, čj. 1 Ads 366/2021-78, ze dne 14. 9. 2022, čj. 10 Ads 149/2022-43, ze dne 17. 10. 2025, čj. 5 Ads 39/2025-34, a ze dne 29. 9. 2025, čj. 21 Ads 98/2025-30).
28. Protože žalobce tyto námitky uplatňuje opakovaně, aniž by uváděl novou argumentaci podloženou odlišnými skutkovými či právními skutečnostmi, soud nemá důvodu se od svých dosavadních závěrů potvrzených NSS jakkoliv odchýlovat.
29. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel z následující právní úpravy.
30. Podle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) [n]icotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřazený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

31. Ke stěžejní námitce nicotnosti soud uvádí, že nicotný je takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec nelze považovat za rozhodnutí, jde o vady, které jej činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Důvody nicotnosti nejsou v zákoně vymezeny taxativně, kazuisticky je dovodila judikatura soudů. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního (§ 76 odst. 2 a 3 s. ř. s.).
32. Samotný pojem nicotnosti blíže rozvedla judikatura NSS, např. v rozsudcích rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS, nebo v usnesení téhož senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010-65, č. 2837/2013 Sb. NSS. Kasační soud přitom ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2016, čj. 9 As 286/2015-60, potvrdil, že „[j]de-li o vady způsobující nicotnost, musí jít o natolik defektní akt, že se podle něj nelze vůbec řídit (např. proto, že z něj nelze seznat, jakým způsobem se má adresát chovat; že akt zavazuje k plnění nemožnému; že zavazuje neexistující subjekt) anebo je naprosto zjevné, že zde není povinnost se aktem řídit (např. pro absolutní nedostatek pravomoci vydatele aktu).“
33. O takové situaci se však ve věci žalobce nejedná. Primárně, žalobce roky setrvává na svém právním názoru, že o jeho žádosti rozhodl neexistující orgán. S tímto právním názorem žalobce se soud opakovaně, a ani v této věci neztotožnil.
34. Ministerstvo vnitra je zřízeno v souladu s čl. 79 odst. 1 Ústavy a se zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to jako ústřední správní úřad, jeho působnost je vymezena zákonem č. 2/1969 Sb. a dalšími zákony, což je též v souladu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle kterých lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon.
35. Podle § 1, věty první zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o organizaci důchodového pojištění“), ve znění do 31. 8. 2025, [t]ento zákon upravuje organizační uspořádání sociálního zabezpečení, působnost České správy sociálního zabezpečení, územních správ sociálního zabezpečení, Institutu posuzování zdravotního stavu a orgánů státní správy v sociálním zabezpečení a k výběru příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, úkoly občanů a zaměstnavatelů při provádění sociálního zabezpečení a řízení ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení, včetně řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, státní sociální podpory, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče a ve věcech osob zdravotně znevýhodněných.
36. Ustanovení § 3 odst. 3 téhož zákona mezi orgány sociálního zabezpečení pod písmenem e) řadí též Ministerstvo vnitra. Působnost Ministerstva vnitra na úseku sociálního zabezpečení včetně důchodového pojištění je dále stanovena v § 9 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.
37. Podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o organizaci sociálního zabezpečení [d]ůchodové pojištění provádí, řídí a kontroluje u příslušníků Policie České republiky [a dalších příslušníků ozbrojených sil] Ministerstvo vnitra.

38. Ustanovení § 9 odst. 2 téhož zákona pak blíže stanoví podmínky, za kterých orgány Ministerstva vnitra rozhodují v oboru své působnosti o dávkách důchodového pojištění příslušníků uvedených v odstavci 1 písm. b), a osob, kterým je poskytována zvláštní ochrana a pomoc na základě zvláštního právního předpisu, a provádějí jejich výplatu.
39. Podle § 69 odst. 1 správního řádu *[v] písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*
40. Z dosud uvedeného jasně vyplývá, že ve věci zvýšení starobního důchodu žalobce rozhodoval existující správní orgán, totiž Ministerstvo vnitra, který je ústředním správním úřadem, a to v rámci své pravomoci svěřené mu zákonem o organizaci sociálního zabezpečení, který dané ministerstvo ve vymezených případech stanoví jako orgán sociálního zabezpečení. Tomu odpovídá též identifikace daného správního orgánu na prvostupňovém i napadeném rozhodnutí, kde je uvedeno „Ministerstvo vnitra“ (jako příslušný správní orgán) a bližší označení „*orgán sociálního zabezpečení*“, které slouží k bližšímu vymezení svěřené působnosti v rámci všech působností svěřených ministerstvu. Ministerstvo vnitra jako ústřední správní úřad totiž vykonává působnost v řadě různých úseků státní správy. Soud k tomu dále dodává, že je na konkrétním správním orgánu, jak si vnitřně zorganizuje svou agendu v rámci svěřené působnosti, a jak si rozdělí jednotlivé pravomoci, k čemuž mu slouží především vnitřní předpisy, zejména organizační řád. V daném správním řízení v prvním stupni pak rozhodovala vedoucí oddělení realizace dávek odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra a v řízení o námitkách ředitel odboru sociálního zabezpečení, což odpovídá jejich kompetencím, jakou jsou vymezeny v organizačním řádu žalované a jak je soudu z jeho úřední činnosti známo (srov. k tomu rozsudky zdejšího soudu v obdobné věci týčích účastníků ze dne 23. ledna 2025, čj. 19 Ad 24/2024-23, bod 36 a ze dne 19. 3. 2025, čj. 20 ad 4/20204-38, bod 30.).
41. Tyto závěry ostatně již opakovaně potvrdil i NSS v usneseních, kterými kasační stížnosti žalobce proti výše citovaným rozsudkům zdejšího soudu odmítl pro nepřijatelnost, konkrétně uvedl, že „*[v] soudním řízení správním však zákon přiznává správním orgánům způsobilost být účastníkem řízení (§ 33 odst. 2 s. ř. s.), a postavení žalovaného tudíž náleží přímo danému správnímu orgánu, zde Ministerstvu vnitra, a nikoliv České republice. Označení žalovaného jako „orgánu sociálního zabezpečení“ pak stěžovatel zřejmě převzal z rozhodnutí o námitkách. Jak však uvedl již městský soud, jedná se pouze o vymezení, v rámci jaké svěřené působnosti v dané věci jedná (viz odstavec 36). Nicméně, i pokud by se jednalo o vnitřní útvar žalovaného správního orgánu, nebyl by takový útvar samostatným správním orgánem, ale jen vnitřní organizační jednotkou, která nemá způsobilost být účastníkem řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014-58, č. 3257/2015 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2023, č. j. 2 As 218/2022- 52). Městský soud tak v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu jako s žalovaným správním orgánem jednal s Ministerstvem vnitra.“ (viz usnesení NSS ze dne 17. 10. 2025, čj. 5 Ads 39/2025-34, bod [19]; srov. též usnesení NSS ze dne 29. 9. 2025, čj. 21 Ads 98/2025-30, body [18] a [19]).*

42. Uvedené není ani v rozporu s žalobcem citovanými závěry z rozsudku NSS, čj. 6 Ads 36/2003-61, neboť žalobce jakožto příjemce dávky důchodového pojištění je povinen písemně ohlásit tam uvedené rozhodné skutečnosti Ministerstvu vnitra jakožto orgánu sociálního zabezpečení, který svými vnitřními předpisy (organizačním řádem MV) svěřil tuto část působnosti svému odboru sociálního zabezpečení; to však nic nemění na tom, že orgánem příslušným k rozhodování v těchto věcech, jakož i k vystupování před soudem, je samotné Ministerstvo vnitra.
43. Tyto námitky jsou tak nedůvodné.
44. Nedůvodná je též námitka porušení § 14 odst. 1, 2 a odst. 3 písm. h), či zákona o ochraně osobních údajů. Jestliže žalobce dovozoval oddělenost Ministerstva vnitra a jeho orgánů sociálního zabezpečení z formulace § 14 odst. 3 písm. h) zákona o organizaci sociálního zabezpečení, kdy měl zřejmě dle citovaného textu na mysli písm. i) (a to jak podle aktuálně účinné právní úpravy, tak podle právní úpravy rozhodné pro tuto věc, tedy účinné k 31. 8. 2025), soud musí upozornit, že toto ustanovení je potřeba číst v kontextu § 4 odst. 1 téhož zákona, kde je pod pojmem „ministerstvo“ definováno Ministerstvo práce a sociálních věcí (MPSV), nikoliv Ministerstvo vnitra. Proto z § 14 odst. 3 písm. i) předmětného zákona nelze učinit závěr, který z něj dovozuje žalobce, neboť povinnost poskytnout MPSV údaje potřebné k plnění úkolů v jeho působnosti mají orgány sociálního zabezpečení, což v tomto případě dopadá na Ministerstvo vnitra.
45. Pokud se žalobce v žalobě i před soudem hájil odkazy na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, je tato argumentace s jeho věcí zjevně mimoběžná, neboť žalobce nikdy netvrdil, natož neprokázal, že by v průběhu svého života podléhal pojištění, resp. sociálnímu zabezpečení z důvodu výkonu práce či podnikatelské činnosti v jiném členském státě EU. Uvedená evropská norma přitom jasně cílí na osoby, které v souladu se svou svobodou volného pohybu osob po EU využily možnosti, které jim tato svoboda přináší, v jiných členských státech než svých domovských. Navíc, žalobce argumentoval touto normou poněkud nepřesně či zavádějícím způsobem, neboť čl. 1 písm. q) tohoto nařízení pod pojmem „příslušná instituce“ rozumí nejen instituci, u které je dotyčná osoba pojištěna v době podání žádosti o dávku [podbod i)], ale i další definice pod podbody ii) až iv) citovaného ustanovení, a to právě s ohledem na různorodost úprav jednotlivých členských států, které mělo předmětné nařízení koordinovat.
46. Žalobce při jednání soudu namítl porušení rovnosti, práva na spravedlivý proces a porušení ochrany osobních údajů. Nerovnost žalobce přitom k dotazu soudu spatřoval v odlišně stanovených úředních hodinách podatelen orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra a Ministerstva obrany, což doložil vytištěnými stránkami z internetu. K tomu soud předně uvádí, že není jakkoliv v rozporu se zásadou rovnosti či právem na spravedlivý proces, pokud si Ministerstvo vnitra stanoví úřední hodiny odlišně než například Ministerstvo obrany. Podstatné je, zda poskytuje veřejnou službu v přiměřených lhůtách a důstojným způsobem, což nebylo v dané případě zpochybněno. Žalobce přitom k dosažení svého cíle, tj. uplatnění nároku na zvýšení starobního důchodu, využil bez problémů všechna svá procesní práva, která mu podle příslušných právních předpisů přísluší, stejně jako i ostatním, včetně klientů odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany. Nebyl tak žádným způsobem konkrétně zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, takové konkrétní zkrácení nebyl schopen soudu srozumitelně předestřít, a to ani při jednání. K tomu soud nad rámec nezbytně nutného dodává, že jak vyplynulo z webových stránek Ministerstva vnitra, jeho centrální podatelny v obou ministerských budovách mají úřední hodiny stanoveny každý den, a to dokonce ve

větším rozsahu než doložené úřední hodiny podatelny Ministerstva obrany, které žalobce dokládal při jednání soudu.

47. K tomu lze též odkázat na samotné odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí, s nímž se soud zcela ztotožnil. V něm žalovaný uvedl, že pro všechny ústřední a územní orgány státní správy jsou stanoveny jednotné úřední dny vždy v pondělí a ve středu od 8 do 17 hodin, pokud úřední den nepřípadá na den pracovního klidu, což vyplývá z bodu II. usnesení vlády ČR č. 595/1995 Sb., o katalogu opatření ke zjednodušení a zlepšení výkonu státní správy ve vztahu k občanům, s účinností od 1. 1. 1996. Odbor sociálního zabezpečení MV je organizační složkou ministerstva vnitra a nemá vlastní samostatnou podatelnu, úřední hodiny obou budov Ministerstva vnitra jsou zveřejněny na webových stránkách ministerstva, obě podatelny jsou klientům dostupné každá pracovní den. Jakékoliv podání je tak možno učinit v rozsahu, který přesahuje úřední hodiny stanovené výše uvedeným usnesením vlády č. 595/1995 Sb., anebo prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, datovou schránkou, případně e-mailem s uznávaným elektronickým podpisem. K porušení procesních práv žalobce nedošlo.
48. Z tvrzení žalobce ani z obsahu předloženého spisu přitom nevyplynulo, že by v případě žalobce došlo ke zneužití osobních údajů žalobce, či kohokoliv jiného a jde tak o zcela hypotetické tvrzení.
49. Tyto námitky tak jsou rovněž nedůvodné.
50. K samotnému rozsudku ESLP, na který žalobce odkázal rovněž při jednání, soud po jeho prostudování uvádí, že s předmětem tohoto řízení nijak nesouvisí, neboť se týká trestního řízení a komunikace mezi obhájci a klienty, a tedy zcela jiné právní materie i právních otázek.
51. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je nutno poukázat na konstantní judikaturu NSS, podle níž platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ (viz rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009-46). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Touto vytýkanou vadou napadené rozhodnutí zjevně netrpí. Správní orgány přesvědčivě a přezkoumatelně zdůvodnily své závěry, na kterých odůvodnění svých rozhodnutí vystavěly.
52. Soud ke zbylým dílčím tvrzením žalobce v rámci žalobních námitek dodává, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace [srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19]. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33). Obdobně se vyjádřil též Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě

vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

VI. Závěr a náklady řízení

53. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal nezákonnost ani nicotnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Právo na náhradu nákladů řízení se obecně řídí podle pravidla procesního úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce ve věci nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Naopak, ve věci byl úspěšný žalovaný. Ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. však výslovně vylučuje, aby v případě, že je ve věci důchodového pojištění úspěšný správní orgán, jako je tomu i v nyní projednávané věci, mu bylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno. Proto ani žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. února 2026

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně